

Gdańsk, 11 stycznia 2002 r.

RGD.5002-2/01/02/AW

DECYZJA Nr RGD.1/2002

Na podstawie art. 11 ust. 1, w związku z art. 8 ust. 2 pkt 2, 5 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej w Pucku przeciwko Puckiej Gospodarce Komunalnej Sp. z o.o. w Pucku, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie stwierdza się stosowania przez skarżonego przedsiębiorcę praktyk ograniczających konkurencję polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw energii cieplnej poprzez:

- ograniczenie produkcji, zbytu lub postępu technicznego ze szkodą dla konkurentów lub konsumentów,
- przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji,
- narzucanie przez Spółkę uciążliwych warunków umów, przynoszących jej nieuzasadnione korzyści.

UZASADNIENIE

Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 13.01.2001r. wpłynął wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej w Pucku o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie stosowania przez Pucką Gospodarkę Komunalną Sp. z o.o. w Pucku praktyk monopolistycznych, wyczerpujących dyspozycję art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999r. Nr 52, poz. 547).

Zdaniem wnioskodawczynie skarżona nadużywa swojej pozycji dominującej na rynku poprzez:

1. przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji, gdyż odmawia jej wydania warunków technicznych do projektowania węzłów cieplnych w obiektach Spółdzielni, przyłączonych do miejskiej sieci cieplnej, w przypadku gdy przepisy ustawy - Prawo energetyczne, jak i aktów wykonawczych do niej, nie zabraniają posiadania własnych węzłów cieplnych przez odbiorcę energii cieplnej; odmowa ma na celu utrudnienie, czy też uniemożliwienie wejścia na rynek innemu dostawcy energii cieplnej i korzystanie z pozycji monopolistycznej;
2. narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących skarżonej nieuzasadnione korzyści, bowiem:
  - a) Spółka od dnia 20.03.2000r. w budynkach przy ul. Derdowskiego 2, i 4 oraz Przebendowskiego 21, 23 i 25 w Pucku dokonała zmiany pomiaru energii cieplnej zużytej na podgrzanie ciepłej wody, dokonując pomiaru w węźle grupowym zlokalizowanym w kotłowni, a nie jak dotychczas w węźle cieplnym znajdującym się w pomieszczeniu budynku Spółdzielni, która to zmiana spowodowała w porównaniu z rokiem ubiegłym wzrost zużycia ciepła o 13,62% (w przeliczeniu z 1 GJ na 1 m³),
  - b) stosowane przez Spółkę ciepłomierze nie posiadają aktualnych świadectw legalizacji, co wpływa niekorzystnie na wzajemne rozliczenia za sprzedane/kupowane ciepło.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, biorąc pod uwagę argumenty podniesione we wniosku, wszczął w dniu 16 stycznia 2001r. postępowanie administracyjne przeciwko PGK Sp. z o.o. w Pucku pod zarzutem nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw energii cieplnej, tj. zachowań mogących stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 1 oraz art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy o przeciwdziałaniu [...].

W związku z wejściem w życie nowej ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319) Spółdzielnia w piśmie z dnia 27 kwietnia 2001r. [karta akt sprawy 142-143, 163-165] wskazała przepisy nowego aktu prawnego, które - jej zdaniem - zostały naruszone:

I. art. 8 ust. 2 pkt 2

1. poprzez stosowanie we wzajemnych rozliczeniach nie legalizowanych urządzeń pomiarowych, jak również nie zrealizowania przez dostawcę obowiązków wynikających z § 37 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 12 października 2000r. w sprawie szczególnych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem (Dz. U. Nr 96, poz. 1053) zwanego rozporządzeniem taryfowym,
2. *„poprzez rozliczanie energii cieplnej na podstawie pomiaru dokonywanego w węźle grupowym, (wbrew przepisom § 31 ust. 1 rozporządzenia taryfowego) oraz bez zawiadomienia o tym odbiorcy, mimo możliwości pomiaru energii cieplnej w węzłach cieplnych, a także wbrew zapisom łączącej strony umowy o dostawę ciepła”*,
3. *„poprzez ograniczanie postępu technicznego poprzez uniemożliwienie zamontowania własnych węzłów cieplnych przez Spółdzielnię spełniających nowoczesne wymogi techniczne dla tego typu urządzeń poprzez zmniejszenie czy też ograniczanie strat energii cieplnej powodując ochronę interesów Dostawcy, który bez potrzeby modernizacji - inwestowania w dotychczasowe (stare, zużyte technologie) węzły ciepłe ma pełną możliwość sterowania instalacją wewnętrzną budynku w taki sposób, że pobiera ona większą ilość ciepła (ok. 30 %) niż pobierałaby ta sama instalacja współpracująca z nowoczesnymi węzłami cieplnymi. Obecne węzły ciepłe nie posiadają też regulacji pogodowej i regulacji temperatury c.w.u. PGK Sp. z o.o. w Pucku chroni swój interes odmawiając wydania warunków technicznych dla węzłów cieplnych albowiem przez energooszczędne działanie Spółdzielni w obecnym sezonie grzewczym spadła moc zamówiona o 38% i może zostać ograniczona w dalszym ciągu, a tym samym wpływy ze sprzedaży energii dla tego Odbiorcy - Wnioskodawczyni uległyby dalszemu zmniejszeniu. PGK Sp. z o.o. nadużywa pozycję dominującą na lokalnym rynku jako jedyne koncesjonowanego Dostawcy ciepła”*.

II. art. 8 ust. 2 pkt 5

1. poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji, polegające na konsekwentnej odmowie wydania wnioskodawczyni warunków technicznych niezbędnych do projektowania nowych węzłów cieplnych; brak tych warunków uniemożliwia jej skorzystania z przysługującego prawa posiadania własnych węzłów cieplnych, zgodnie z ustawą Prawo energetyczne i wydanymi na jej podstawie przepisami wykonawczymi,
2. skarżona Spółka przeciwdziała ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji, poprzez:
  - a) zajmowanie pomieszczeń stanowiących własność Spółdzielni, bez tytułu prawnego i z pominięciem regulacji tej kwestii w zatwierdzonej przez Prezesa URE umowie sprzedaży ciepła,
  - b) *„uniemożliwienie podłączenia budynków do własnego źródła energii cieplnej w przypadku budowy własnej ekologicznej, energooszczędnej i w pełni automatycznej kotłowni osiedlowej ze względu na zajmowanie jedynych, nadających się do tego celu pomieszczeń w budynkach i uniemożliwienie modernizacji istniejących węzłów cieplnych”*,

- c) „*uniemożliwienie modernizacji (przebudowy) węzłów cieplnych w taki sposób, aby węzły te mogły współpracować z sieciami konkurencyjnych dostawców energii cieplnej, w tym z kotłownią Spółdzielni, w sytuacji, kiedy tacy dostawcy energii pojawią się na lokalnym rynku energii cieplnej lub Spółdzielnia wybuduje własną kotłownię, poprzez odmowę wydania warunków do projektowania węzłów*”,
- d) „*uniemożliwienie powstania na lokalnym rynku energii cieplnej, konkurencyjnego dostawcy energii poprzez utrzymanie przez PGK takiej sytuacji na węzłach cieplnych, że potencjalny dostawca nie miałby możliwości dostawy energii do odbiorców*”,
- e) „*dokonywanie pomiaru dostarczonego ciepła dla odbiorcy urządzeniami pomiarowymi znajdującymi się na węźle cieplnym zamiast w urządzeniach dostawcy kończących się na dojściu do budynku z wykorzystaniem w tym celu istniejących komór ciepłowniczych. Takie usytuowanie przyrządów pomiarowo-rozliczeniowych uniemożliwia podłączenie węzła do sieci innego dostawcy energii cieplnej lub do własnej kotłowni*”,
- f) uniemożliwienie wnioskodawcy realizacji uchwał Zebrania Przedstawicieli Członków w przedmiocie:
  - budowy własnego systemu ciepłowniczego w Pucku - Uchwała ZPCz nr 8/99 z dnia 19.06.1999r.
  - zaciągnięcie zobowiązania finansowego - Uchwała ZPCz nr 6/99 z dnia 19.06.1999r.
  - realizacji postulatu Komisji Wnioskowej ZPCz z dnia 17.06.2000r. pkt. 4.

W toku prowadzonego postępowania antymonopolowego uwidoczniły się inne sporne kwestie dotyczące:

1. Realizacji umowy sprzedaży ciepła.
2. Ubytków ciepła w sieci ciepłowniczej.
3. Poprzednio stosowanego sposobu rozliczeń budynków pobierających c.w.u. przygotowanej w węźle cieplnym-grupowym.
4. Obecnie stosowanego sposobu rozliczeń budynków pobierających c.w.u. przygotowanej w węźle cieplnym-grupowym.
5. Własności układów pomiarowych.
6. Konserwacji układów pomiarowo-rozliczeniowych.
7. Odmowie stosowania obowiązujących cen i stawek do czasu wprowadzenia taryfy dla ciepła ustalanych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów.
8. Zmiany zamówionej mocy cieplnej.
9. Zobowiązań Spółdzielni.

ORGAN ANTYMONOPOLOWY USTALIŁ, CO NASTĘPUJE:

PGK Sp. z o.o. (do 1997r. jako PGKiM) pozostaje w stosunkach umownych ze Spółdzielnią od 1992r. (umowa na czas nieoznaczony o dostarczanie energii cieplnej w postaci gorącej wody z dnia 1 stycznia 1992r. Nr 1/ZEC/92). Spółka swojemu największemu odbiorcy - Spółdzielni dostarcza 38% wytworzonego ciepła [k.29].

Węzły ciepłe znajdujące się w budynkach Spółdzielni zostały przekazane dokumentami PT z roku 1985 ówczesnemu dostawcy ciepła Okręgowemu Przedsiębiorstwu Energetyki Ciepłej w Gdyni. PGK Sp. z o.o., zgodnie z uchwałą nr VIII/2/91 z dnia 20.12.1991r. Rady Miasta Pucka, przejęła skomunalizowany, podzielony majątek w celu prowadzenia na terenie miasta Puck działalności w zakresie zaopatrzenia w energię cieplną [k. 77, 215].

W 1996r. Spółdzielnia zamontowała własne ciepłomierze na instalacji cyrkulacyjnej c.w.u. i przyłączy wodociągowym w budynkach przy ul. Derdowskiego 2 i 4 oraz ul. Przebendowskiego 21, 23 i 25. W podpisanych ze Spółdzielnią protokołach z dnia 11.01.1996r. [k. 30a, 30b] i z dnia 17.01.1996r. [k. 30c] Spółka zgodziła się przyjąć wskazania ciepłomierzy, jako podstawę do rozliczenia zużycia ciepła. Zainstalowanych ciepłomierzy Spółdzielnia nie przekazała na własność Spółki. (Od roku 1997 do dnia 19 marca 2000r. cena sprzedaży ciepła Spółdzielni, obliczana na podstawie kolejnych rozporządzeń Ministra Finansów, nie ulegała zmianie).

Prezes POT URE w Gdańsku w udzielonej koncesji Nr PCC/564/1309/U/2/98/U z dnia 5 listopada 1998r. na przesłanie i dystrybucję ciepła w „szczególnych warunkach wykonywania działalności objętej koncesją ze względu na właściwą obsługę odbiorców” nakazał Spółce w ciągu 3 lat od wydania koncesji wyposażenie swoich węzłów cieplnych w układy automatycznej regulacji. Spółka opracowała „plan nakładów inwestycyjnych na lata 1999-2001r.”, przyjmując na rok 2001 modernizację i wyposażenie w automatyczną regulację węzłów cieplnych, w tym węzłów stanowiących własność Spółki w budynkach Spółdzielni [k.25]. (Plan został wykonany w listopadzie 2001r. [k. 297]).

W dniu 20 marca 2000r. weszła w życie taryfa dla ciepła, zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 15 lutego 2000r. nr OGD-820/1309-C/8/99/2000/WP. Z tym dniem Spółka dokonała „zmian w dotychczasowym sposobie rozliczenia za dostarczaną energię cieplną” oraz pisemnie zaproponowała zawarcie nowej umowy na dostarczanie energii cieplnej przesyłając projekt nowej umowy [k. 162a].

Zmiana sposobu rozliczenia polegała na pomiarze ciepła w węźle grupowym c.w.u. stosownie do zasady określonej w § 21 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 października 1998r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 132, poz. 867) i wynikała z treści przepisu zawartego w § 55 ust. 2 tego aktu prawnego [k. 27].

Spółdzielnia po zatwierdzeniu cen i opłat w taryfie dla ciepła zmniejszyła moc zamówioną na potrzeby c.o. o 50 % i rozliczała się według poprzednio obowiązujących zasad.

Odmowa przyjęcia przez Spółdzielnię nowego sposobu rozliczeń spowodowała, iż Spółka pismem nr L. dz. 36/ZEC/00 z dnia 1.07.2000r. [k. 225] wypowiedziała dotychczasową umowę o sprzedaż ciepła.

W wydanym dnia 7 sierpnia 2000r. postanowieniu nr OGD-73/2063/2000/BK/WP Prezes URE nakazał Spółce kontynuowanie dostaw ciepła do obiektów Spółdzielni na warunkach określonych w poprzednio obowiązującej umowie do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sporu.

W dniu 17 lipca 2001 r. przeprowadzono w Urzędzie Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegaturze w Gdańsku rozprawę administracyjną, w toku której:

- przedstawiciel Spółdzielni potwierdził wypowiedzenie, z dniem 30 czerwca 2001r. użytkowania i eksploatacji węzłów cieplnych zlokalizowanych w pomieszczeniach Spółdzielni, uznając, że są one jej własnością. O rozstrzygnięcie sporu w tym zakresie Spółka wystąpiła do POT URE z/s w Gdańsku,
- przewodniczący rozprawy zobowiązał przedstawiciela dostawcy - który wyraził na to zgodę - aby w przeciągu 2 tygodni od terminu rozprawy określił zakres informacji, które powinny zostać mu dostarczone przez odbiorcę, niezbędnych do wydania technicznych warunków projektowania,
- Spółdzielnia podtrzymała zarzut o niewłaściwym umiejscowieniu mierników ciepła dostarczanego na potrzeby c.w.u., które powinny być zainstalowane w budynkach, a nie w węźle grupowym. Wobec powyższego przedstawiciel Spółki potwierdził, że stosowana wobec Spółdzielni taryfa nie obejmuje kosztów związanych ze stratami ciepła pomiędzy węzłem grupowym a budynkami i zaprzeczył jakoby możliwy był pomiar dostarczonej energii bezpośrednio w budynkach odbiorcy (poza węzłem grupowym). Stoso-

wany od 1996r. do 20 marca 2000r. sposób pomiaru energii w budynkach odbiorcy uznać należało, według Spółki, za nieprawidłowy,

- Spółdzielnia podtrzymała żądanie stwierdzenia praktyki monopolistycznej w przedmiocie stosowania stawek taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE bez uprzedniego podpisania w tym zakresie stosowanej umowy lub aneksu. Jednocześnie skarżąca określiła czas trwania tej praktyki na okres od 20 marca 2000r. do 8 sierpnia 2000r., tj. do terminu wydania postanowienia URE o kontynuowaniu dostaw przez Spółkę.

Pismem z dnia 16 października 2001r. [k. 293] Spółka poinformowała, iż, mimo dwukrotnego przedłożenia listy pytań dot. wydania warunków do projektowania węzłów ciepłych, Spółdzielnia nie określiła zamierzenia modernizacyjnego i inwestycyjnego w pełnym zakresie.

ANALIZUJĄC ZEBRANY MATERIAŁ DOWODOWY, ORGAN ANTYMONOPOLOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

W świetle akt sprawy organ antymonopolowy rozpatrzył, czy działania skarżonej Spółki można uznać za przejaw stosowania praktyk ograniczających konkurencję, określonych w art. 8 ustawy antymonopolowej. Dla wyciągnięcia sankcji z tytułu stosowania tych praktyk niezbędne jest dokonanie, co najmniej, następujących czynności:

- wyznaczenie rynku właściwego w danej sprawie (tzw. rynku relewantnego czy istotnego),
- ustalenie na nim pozycji rynkowej przedsiębiorcy, przeciwko któremu toczy się postępowanie,
- stwierdzenie wykorzystywania przewagi kontraktowej, wynikającej z zajmowanej na tak wyznaczonym rynku pozycji, poprzez:
  - narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących PGK nieuzasadnione korzyści (art. 8 ust. 2 pkt 6),
  - ograniczenie produkcji, zbytu lub postępu technicznego ze szkodą dla kontrahentów lub konsumentów (art. 8 ust. 2 pkt 2),
  - przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji (art. 8 ust. 2 pkt 5).

Zgodnie z utrwalonym już w orzecznictwie Sądu Antymonopolowego stanowiskiem (por. np. wyrok z dnia 26 kwietnia 1995r., sygn. akt XVII Amr 74/94) dla wyznaczenia rynku relewantnego należy wziąć pod uwagę co najmniej pięć elementów: przedmiot rynku (towar), fazę obrotu towarowego uwzględniającą jej pionową (wertikalną) specyfikę (zbyt, hurt, detal), funkcję strony obrotu (podaż, popyt), czasowy aspekt obrotu oraz terytorium.

Analizując rynek w aspekcie geograficznym uznać należy, iż jego granice wyznaczone są przez obsługiwaną sieć i infrastrukturę ciepłowniczą na terenie miasta Pucka. Wymiar przedmiotowy rynku (rynek produktowy) wyznaczają usługi związane z dystrybucją energii cieplnej na potrzeby centralnego ogrzewania (c.o.) i ciepłej wody użytkowej (c.w.u.). W Pucku ich świadczeniem zajmuje się przede wszystkim PGK, która dostarcza ciepło m.in. do zasobów mieszkaniowych SML-W. Określając fazę obrotu towarowego należy przyjąć, że PGK funkcjonuje na szczeblu zbytu, jako dostawca energii cieplnej, reprezentując jednocześnie podażową stronę rynku. Po stronie popytu znajdują się wszyscy obsługiwani odbiorcy, w tym również SML-W.

Biorąc pod uwagę wszystkie analizowane aspekty uznać należy, że rynkiem właściwym w sprawie jest rynek dostaw ciepła, którego granice określa sieć ciepłownicza na terenie miasta Pucka.

Na rynku zdefiniowanym jak wyżej, skarżona Spółka funkcjonuje w warunkach monopolu sieciowego, bezspornym jest więc, że można jej przypisać zajmowanie kwalifikowanej pozycji

rynkowej, określonej art. 4 pkt 9 ustawy antymonopolowej, co daje jej określoną władzę rynkową, jak również realną, silną przewagę kontraktową nad pozostałymi uczestnikami obrotu; okoliczności te przesądzają o możliwości zastosowania wobec skarżonego dostawcy ciepła art. 8 ust. 2 pkt 2, 5 i 6 powołanej ustawy.

Samo posiadanie kwalifikowanej pozycji na rynku nie jest jeszcze przejawem stosowania praktyk ograniczających konkurencję. Sankcjonowaniu przez ustawę antymonopolową podlegają jedynie te zachowania, które stanowią praktyki eksploatacyjne, polegające na wykorzystaniu posiadanej władzy rynkowej w sposób sprzeczny z ustawą, powodujące np. pogorszenie sytuacji kontrahenta, ograniczenie jego samodzielności lub zmuszenie go do uczestnictwa w obrocie gospodarczym na mniej korzystnych zasadach niż, hipotetycznie rzecz ujmując, w warunkach istnienia konkurencji na rynku. W sprawie będącej przedmiotem postępowania, dostawca energii, z uwagi na uprzywilejowaną pozycję na rynku, posiada wobec odbiorców niekwestionowaną przewagę kontraktową.

Przedmiotem sporu zaistniałego pomiędzy stronami przeprowadzonego postępowania jest, według skarżącej:

1. wprowadzenie z dniem 20.03.2000r. w budynkach przy ul. Derdowskiego 2 i 4 oraz Przebendowskiego 21, 23 i 25 w Pucku zmiany miejsca pomiaru energii cieplnej, który dokonywany jest na węźle grupowym wbrew zapisowi § 31 ust. 1 rozporządzenia taryfowego i zapisom umowy o dostawę ciepła, w następstwie czego nastąpił, w porównaniu z rokiem ubiegłym wzrost zużycia ciepła o 13,62% (w przeliczeniu 1 GJ na 1 m³) ustalony według wskazań ciepłomierzy zamontowanych przez Spółdzielnię (co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej),
2. odmowa wydania przez Spółkę warunków technicznych dla projektowania nowych węzłów cieplnych, przez co Spółdzielnia nie może w pełni skorzystać z przysługującego jej prawa posiadania własnych węzłów cieplnych, zgodnie z ustawą - Prawo energetyczne i przepisów wykonawczych do niej oraz nie może we własnym zakresie dokonać inwestycji zmierzających do wymiany węzłów cieplnych tak, aby w przyszłości węzły te mogły współpracować z siecią innego konkurencyjnego dostawcy, bądź ekologiczną, energooszczędną i w pełni automatyczną kotłownią wybudowaną kosztem Spółdzielni (co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy antymonopolowej),
3. rozliczanie Spółdzielni za dostarczone ciepło na podstawie odczytów z nielegalizowanych urządzeń pomiarowych, przez co Spółka nie wywiązuje się z obowiązku określonego w § 37 ust. 3 rozporządzenia taryfowego. Stan techniczny węzłów cieplnych, nie posiadających regulacji pogodowej i regulacji temperatury c.w.u. powoduje, że Spółka „*ma możliwość sterowania instalacją wewnętrzną budynku w taki sposób, że pobiera ona większą ilość ciepła (ok. 30 %) niż pobierałaby ta sama instalacja współpracująca z nowoczesnymi węzłami cieplnymi*” (co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej).

Ad. 1

Zważywszy, iż postawione zarzuty związane są z materią unormowaną ustawą - Prawo energetyczne, organ antymonopolowy zwrócił się do Urzędu Regulacji Energetyki o wyrażenie merytorycznej opinii w sprawie.

W odpowiedzi z dnia 23 czerwca 2001r. [k. 202-204] URE wskazał, iż zainstalowanie urządzeń pomiarowo rozliczeniowych w węźle cieplnym dla określania ilości ciepła w celu podgrzewania wody wodociągowej dla odbiorców, którym jest ona dostarczana poprzez ten węzeł odpowiada wymogom § 35 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 12 października 2000r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem (Dz.U. Nr 96, poz. 1053), stanowiącym w pkt 4 b, iż „*w przypadku gdy zewnętrzne instalacje odbiorcze nie są eksploatowane przez przedsiębiorstwo energetyczne, opłatę za ciepło oblicza*

się jako sumę iloczynów ilości ciepła dostarczonego w celu ogrzewania i w celu podgrzewania wody wodociągowej, ustalonej na podstawie odczytów wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego zainstalowanego w węźle cieplnym [podkr. UOKiK] oraz ceny ciepła dla danej grupy taryfowej”

Nowy sposób pomiaru znalazł odzwierciedlenie w sposobie rozliczania za dostarczane ciepło zgodnie taryfą zatwierdzoną przez Prezesa URE decyzją OGD-820/1309/C/8/99/2000/WP z dnia 15 lutego 2000r. W dodatkowej opinii z dnia 13 sierpnia 2001r. [k.270-271] URE wyraził kolejne stanowisko w tej kwestii. Grupy taryfowe E1/A2 i E1/B2 zostały ustalone zgodnie z przepisami (10 ust. 2 pkt 3 ppkt c rozporządzenia taryfowego) w sposób następujący:

- E1/A2 - odbiorcy, którym ciepło, wytworzone w źródle ciepła E1 (zlokalizowanym w Pucku przy ul. Nowy Świat 12), dostarczane jest do obiektów na potrzeby c.o. poprzez sieć ciepłowniczą i węzły cieplne należące do PGK Sp. z o.o. i przez nią eksploatowane, a c.w.u. dostarczana jest do obiektów z węzła grupowego poprzez zewnętrzne instalacje odbiorcze, należące do PGK Sp. z o.o. i przez nią eksploatowane,
- E1/B2 - odbiorcy, którym ciepło, wytworzone w źródle ciepła E1 (zlokalizowanym w Pucku przy ul. Nowy Świat 12), dostarczane jest do obiektów na potrzeby c.o. poprzez sieć ciepłowniczą PGK Sp. z o.o. i węzły cieplne stanowiące własność odbiorców i przez nich eksploatowane, a c.w.u. dostarczana jest do obiektów z węzła grupowego poprzez zewnętrzne instalacje odbiorcze, należące do PGK Sp. z o.o. i przez nią eksploatowane.

Koszty będące podstawą kalkulacji stawek opłat za usługi przesyłowe dla ww. grup zweryfikowano w trakcie postępowania o zatwierdzenie taryfy dla ciepła, zgodnie z przepisami § 16 pkt 5 ppkt c rozporządzenia taryfowego.

Do kalkulacji stawek opłat (stałej i zmiennej) za usługi przesyłowe dla grupy taryfowej E1/A2 przyjęto:

- uzasadnione koszty sieci ciepłowniczej i węzłów cieplnych,
- uzasadnione koszty strat ciepła na przesyle siecią ciepłowniczą oraz strat nośnika ciepła w sieci ciepłowniczej.

Koszty strat ciepła podczas przesyłania instalacjami odbiorczymi za węzłem grupowym podgrzanej w węźle grupowym wody wodociągowej - z uwagi na miejsce pomiaru zużycia ciepła dla potrzeb podgrzania tej wody (w węźle grupowym) - nie zostały uwzględnione w kalkulacji stawek opłat za usługi przesyłowe dla odbiorców ww. grupy.

Do kalkulacji stawek opłat (stałej i zmiennej) za usługi przesyłowe dla grupy taryfowej E1/B2 przyjęto:

- uzasadnione koszty sieci ciepłowniczej,
- uzasadnione koszty strat na przesyle siecią ciepłowniczą oraz strat nośnika w sieci ciepłowniczej.

Koszty strat ciepła podczas przesyłania instalacjami odbiorczymi za węzłem grupowym podgrzanej w węźle grupowym wody wodociągowej - z uwagi na miejsce pomiaru zużycia ciepła dla potrzeb podgrzania tej wody (w węźle grupowym) - nie zostały uwzględnione w kalkulacji stawek opłat za usługi przesyłowe dla odbiorców ww. grupy. Wskazać należy, iż uwzględnienie kosztów tych strat spowodowałoby - w rezultacie - wzrost stawek opłat za usługi przesyłowe dla obu wyżej podanych grup odbiorców.

Nie istnieją przy tym, co prawda, żadne istotne przeszkody, aby mierniki ciepła dostarczonego na potrzeby ciepłej wody użytkowej zamontowane były w budynkach Spółdzielni i aby tam dokonywane były odczyty ilości pobranego ciepła. Utrudnienie mogą stanowić przeszkody natury technicznej, technologicznej i ekonomicznej. Jak podnosi URE „rozwiązania techniczne dotyczące ewentualnej zmiany miejsca dokonywania odczytów poboru ciepła wymagałyby szczegółowych analiz technicznych i ekonomicznych opłacalności takiego przedsięwzięcia. Analizy takie powinny być jednak wykonane przez wyspecjalizowane biura projektowe, jednostki badawcze itp. Należy mieć na uwadze, iż do kalkulacji stawek opłat za usługi przesyłowe w taryfie PGK Puck przyjęto ilość ciepła sprzedanego na potrzeby ciepłej wody mierzonego w węźle grupowym. Ponad-

to rozliczenia za ciepło następowaly w oparciu o odczyty wskazań ciepłomierza zainstalowanego w węźle grupowym. Wynikało to z uregulowań zawartych w umowie sprzedaży ciepła, jak również z przepisów rozporządzenia taryfowego". Zatem w momencie, kiedy nastąpiłaby zmiana miejsca zainstalowania mierników i pomiar ciepła dokonywany byłby w węzłach w obiektach Spółdzielni, konieczna byłaby zmiana taryfy dla ciepła.

Z tych też powodów uznać należy, że zmiana miejsca wydania towaru (tu: ciepło) może być subiektywnie oceniana przez skarżącą jako narzucenie uciążliwego warunku współpracy, niezgodnego z zapisami umowy łączącej strony. Nawet gdyby przyjąć założenie o spełnieniu kryterium uciążliwości tego warunku w sensie obiektywnym, co w świetle powyższych wywodów i obowiązujących przepisów prawa pozbawione jest podstaw, to i tak - w ocenie organu antymonopolowego - brak jest spełnienia ostatniej przesłanki z art. 8 ust. 2 pkt 6, stanowiącej, że wymuszone przez dominanta rynkowego zasady kooperacji stanowią dla niego źródło dodatkowych, nieuzasadnionych korzyści. Według skarżącej zmiana miejsca pomiaru energii cieplnej spowodowała w 2000r. wzrost zużycia ciepła o 13,62%, co należałoby rozumieć w ten sposób, że istnieje bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zwiększonym zapotrzebowaniem na energię i związanymi z tym obciążeniami ponoszonymi przez odbiorcę, a nienależnymi profitami uzyskiwanymi przez dostawcę. Innymi słowy wzrost wydatków jednej strony jest nienależną korzyścią drugiej. W istniejącym stanie faktycznym taka prosta zależność nie jest jednak oczywista.

Otóż oceniając ten zarzut zwrócić należy uwagę na charakter opłat i stawek wynikających z taryf zatwierdzonych przez Prezesa URE. Nie są to ceny swobodnie ustalane przez dostawcę, ale regulowane przez organ administracji rządowej, który wydając stosowną decyzję administracyjną uwzględnia tylko uzasadnione koszty działalności przedsiębiorstw energetycznych (art. 45 Prawa energetycznego), kierując się przy tym zasadą równoważenia interesów dostawców i odbiorców ciepła (art. 23). Skoro więc ustalone w ten sposób stawki odpowiadają jedynie kosztom ponoszonym w związku z dostawą ciepła do kwestionowanych przez wnioskodawczynię punktów pomiaru na węzłach cieplnych, to trudno żądać od dostawcy, by ten dobrowolnie i bez jakiegokolwiek ekwiwalentu pokrywał koszty przesyłu powstałe na odcinku od węzłów do budynków. Jak już wskazano strony mogą umówić się co do zmiany miejsca pomiaru towaru, ale w proponowanym przez Spółdzielnię rozwiązaniu - czego zdaje się ona nie dostrzegać - wiązać się to musi, ze wzrostem stawek. Z tych też powodów uznać należy, że nawet nie akceptowana przez skarżącą zmiana usytuowania urządzeń pomiarowych nie przynosi PGK Sp. z o.o. nieuzasadnionych korzyści, przez co praktyka określona art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy nie została dowiedziona.

W ocenie organu nie może się również ostać stanowisko Spółdzielni podtrzymane konsekwentnie także podczas rozprawy administracyjnej, że zatwierdzona przez Prezesa URE - decyzją OGD-820/1309/C/8/99/2000/WP z dnia 15 lutego 2000r. - taryfa mogła wiązać wnioskodawczynię dopiero od dnia 8 sierpnia 2000 r., a nie od dnia 20 marca 2000 r. Taryfa ogłoszona w dniu 3 marca 2000 r., w dniu 20 marca 2000 r. niewątpliwie spełniała wymogi określone w art. 47 ust. 4 ustawy - Prawo energetyczne i mogła już być stosowana w zakresie wzajemnych rozliczeń pomiędzy PGK a Spółdzielnią. Podobne stanowisko znajduje odzwierciedlenie w wyroku z dnia 16 października 2000 r. (sygn. akt XVII Ame 24/00) Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego, w którym wyrażono pogląd, że sposób tworzenia taryfy i jej zatwierdzenia gwarantuje wprowadzanie cen i opłat na poziomie uwzględniającym pokrycie kosztów uzasadnionych i chroniącym interes odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen (art. 45 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne). W wyroku tym Sąd oddalił odwołanie spółdzielni mieszkaniowej, aby taryfa dla ciepła jako element umowy sprzedaży ciepła obowiązywała od dnia podpisania umowy, a nie od daty wejścia w życie taryfy. Również we wcześniejszym wyroku z dnia 24 maja 2000r. (sygn. akt XVII Ame 23/00) tenże Sąd wyraził pogląd, że w stosunkach między stronami w zakresie rozliczeń obowiązuje taryfa zatwierdzona przez Prezesa URE oraz nie do zaakceptowania jest sytuacja, aby dostawca dostarczał odbiorcy ciepło za cenę poniżej uzasadnionych kosztów jego wytwarzania.

Ad. 2

W okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy również zarzutu odmowy wydania przez Spółkę warunków technicznych do projektowania nowych węzłów cieplnych nie sposób uznać za przejaw stosowania przez dostawcę ciepła praktyk ograniczających konkurencję.

Po pierwsze, zgodnie z art. 18 ustawy Prawo energetyczne, planowanie i organizacja zaopatrzenia m.in. w ciepło należy do zadań własnych gminy, których realizacja winna uwzględniać założenia polityki energetycznej państwa i być zgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego albo ustaleniami zawartymi w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Prace planistyczne w zakresie zaopatrzenia w ciepło powinny przebiegać dwuetapowo, a więc :

- opracowanie przez zarząd projektu założeń do planu zaopatrzenia i – następnie uchwalenie go przez radę gminy,
- po spełnieniu przesłanek określonych art. 20 ust. 1 Prawa energetycznego opracowanie i przyjęcie planu zaopatrzenia.

Etap pierwszy przewiduje poddanie projektu założeń instytucji konsultacji społecznych, bowiem osoby i jednostki organizacyjne zainteresowane zaopatrzeniem w ciepło, energią elektryczną i paliwa gazowe na obszarze gminy, w tym dotychczasowi odbiorcy i potencjalni nowi dostawcy, jeśli przedłożone założenia nie czynią zadość ich oczekiwaniom, mają prawo składać do przedstawionego projektu wnioski, zastrzeżenia i uwagi. W ocenie organu antymonopolowego zaistnienie realnej, a nawet potencjalnej konkurencji na rynku dostaw ciepła, tak w zakresie pozyskiwania alternatywnych źródeł energii wykorzystywanych do produkcji ciepła, jak i pomiędzy samymi przedsiębiorcami możliwe jest dopiero przy uwzględnieniu założeń wynikających z uchwalonych przez gminę planów. Nie do pogodzenia bowiem z przepisami prawa odnoszącymi się do gminnego planowania energetycznego byłaby sytuacja, w której - poza planem - na lokalnym rynku pojawia się nowy dostawca ciepła, który chce je produkować w sposób niezgodny z uchwaloną i przyjętą przez gminę polityką zaopatrzenia w ciepło.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie [k. 259] w Gminie Puck przygotowanie projektu założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energią elektryczną i paliwa gazowe nie wyszło poza fazę wstępnej koncepcji, a sam projekt przewidziany jest do wykonania w roku 2002. Z tych też powodów wysuwanych przez skarżącą zarzutów o ograniczaniu przez PGK konkurencji poprzez uniemożliwienie wejścia na rynek alternatywnego dostawcy ciepła, nie sposób traktować inaczej jak odnoszących się do hipotetycznie mogących wystąpić zagrożeń, nie potwierdzonych w istniejącym stanie faktycznym. Odnosi się to również w takim samym stopniu do podnoszonej przez skarżącą argumentacji o braku możliwości wyboru przez nią innego dostawcy, czy też budowy własnej, ekologicznej ciepłowni. Na poparcie tych zarzutów Spółdzielnia nie przedstawiła bowiem żadnych dowodów, które wskazywałyby na możliwość podjęcia współpracy z innym producentem ciepła, poprzestając na sformułowaniach odnoszących się do rozwiązań czysto modelowych i teoretycznych.

Planu zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na ciepło nie posiada również Spółka, jednak ze względu na wymogi koncesyjne oraz uprzednio obowiązujące rozporządzenie taryfowe (Dz. U. z 1998r. Nr 132, poz. 867) opracowała ona w 1999 r. plan modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska na lata 1999-2001. W I taryfie (obowiązującej od 20 marca 2000r.) uwzględniono tylko koszty poniesione w 1999r. zaś II taryfa (obowiązująca od 1 lipca 2001r.) obejmowała koszty wynikające ze wzrostu odpisów amortyzacji zrealizowanych przedsięwzięć w latach 1999-2000 z własnych środków. W przypadku uwzględnienia kosztów wynikających z planowanych przedsięwzięć nastąpiłby kilkakrotny wzrost opłat za usługę przesyłową. Należy przy tym zwrócić uwagę na treść art. 16 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne, stanowiącym, iż plany rozwoju przedsiębiorstw energetycznych powinny zapewniać minimalizację ponoszonych przez nie nakładów i kosztów, tak aby nakłady i koszty nie powodowały w poszczególnych latach wzrostu cen i stawek opłat ponoszonych przez odbiorców. Wynika z tego, że nie wszystkie, uzasadnione

nawet technicznie, przedsięwzięcia modernizacyjne, mogą być m.in. z uwagi na wskazany wyżej przepis, realizowane natychmiast, a proces dochodzenia do stanu postulowanego przez odbiorców musi być siłą rzeczy rozłożony w czasie.

Po wtóre, przedmiotem sporu, sygnalizowanym w czasie trwania całego postępowania, jest również zajmowanie przez Spółkę pomieszczeń, w których zlokalizowane są urządzenia energetyczne. Odnoszące się do niego zarzuty, skutkujące wypowiedzeniem przez Spółdzielnię eksploatacji i użytkowania węzłów cieplnych, dotyczą podważanych przez skarżącą kwestii własnościowych węzłów cieplnych i pomieszczeń, w których one się znajdują. Sprawy te jednak nie mogą być rozstrzygane przez organ antymonopolowy, gdyż należą one do zakresu prawa cywilnego i właściwym do rozstrzygania powstałych sporów jest sąd powszechny. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Antymonopolowego (por. wyrok z dnia 21 maja 2001r. Sygn. akt XVII Ame 36/00).

Po trzecie, biorąc pod uwagę opinię wyrażoną przez URE [k. 202-203], zgodnie z brzmieniem § 3 i § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 11 sierpnia 2000r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci ciepłowniczych, obrotu ciepłem, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 72, poz. 845), w przypadku gdy do sieci ciepłowniczej mają być przyłączone węzły cieplne, zasilające obiekty odbiorców ciepła, przedsiębiorstwo ciepłownicze wydaje "*warunki przyłączenia węzłów cieplnych do sieci*". Ustawa - Prawo energetyczne oraz wydane na jej podstawie rozporządzenia, nie obligują przedsiębiorstwa ciepłowniczego do wydania dla odbiorcy ciepła „*warunków technicznych do projektowania węzłów cieplnych*". W ocenie organu antymonopolowego, jeśli odbiorca zdecyduje się na zakończenie współpracy z dotychczasowym dostawcą i wybierze inne rozwiązanie dla zaspokojenia swoich potrzeb w zakresie zaopatrzenia w ciepło poprzez np. budowę własnej kotłowni lub umowę z konkurencyjnym producentem, to przy projektowaniu i budowaniu infrastruktury ciepłowniczej niezbędnej dla realizacji takiego rozwiązania, spełnienie wymogu określania jej parametrów technicznych przez przedsiębiorcę, z którym zakończono umowę jest zupełnie nieuprawniony.

Po czwarte, nie sposób uznać za prawdziwe, iż Spółka odmawiała wydania warunków technicznych dla projektowania, bowiem jak wynika z materiału zebranego w sprawie Spółdzielnia nie złożyła stosownych danych do projektowania. Należy wskazać, iż podczas rozprawy administracyjnej strony zobowiązały się, że dostawca określi zakres informacji niezbędnych do żądanych warunków projektowania, a odbiorca mu je dostarczy. Spółdzielnia jednak nie określiła zamierzenia modernizacyjnego i inwestycyjnego w pełnym zakresie, tym samym nie wywiązała się z podjętego zobowiązania

Jak już wykazano odmowy wydania wnioskodawczyni warunków technicznych dla projektowania nowych węzłów cieplnych nie sposób uznać za przejaw stosowania praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy antymonopolowej, podobnie jak sześć enumeratywnie wymienionych w stanie faktycznym zarzutów, mających świadczyć o przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji.

].

Ad. 3

Rozstrzygając zarzut dotyczący legalizacji posiadanych przez Spółkę przyrządów pomiarowych organ antymonopolowy wskazuje, iż sprawy w tym zakresie regulują przepisy ustawy z dnia 3 kwietnia 1993r. Prawo o miarach (Dz. U. Nr 55, poz. 248 z późn. zm.). Legalizacja tych przyrządów stosowana w celu uzyskania prawidłowej podstawy do rozliczeń wynika z art. 10 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

Stanowisko w zakresie obowiązku legalizacji ciepłomierzy do wody wyrażone zostało między innymi w piśmie Dyrektora Zakładu Termodynamiki Głównego Urzędu Miar w Warszawie z dnia 27 września 2000 r. [k.45], który powołując się na zarządzenia Prezesa GUM:

- nr 1 z dnia 8 stycznia 1999r. w sprawie wprowadzenia przepisów metrologicznych o ciepłomierzach do wody (Dz. Urz. Miar i Pomiernictwa z 1999r. Nr 1, poz. 3 i Nr 8, poz. 71 oraz z 2000r. Nr 1, poz. 1)
- nr 29 z dnia 29 czerwca 1999r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia przyrządów pomiarowych podlegających legalizacji, warunków i trybu zgłaszania tych przyrządów do legalizacji oraz określenia wzorów cech legalizacyjnych (Dz. Urz. Miar i Pomiernictwa z 1999r. Nr 4, poz. 30 i Nr 8, poz. 70)

uznał, że „z dniem 1 lipca 2000r. wprowadzono obowiązek legalizacji ciepłomierzy do wody i ich części składowych, z tym, że (...) ciepłomierze zamontowane do dnia 30 czerwca 2000r. powinny być zgłoszone do legalizacji nie później niż do 31 grudnia 2004r.”

Spółka pismem z dnia 19 grudnia 2001r. poinformowała, iż wywiązała się z obowiązku wynikającego z wydanej przez Prezesa URE koncesji, bowiem w okresie V-X 2001r. w węzłach w budynkach Spółdzielni dokonała wymiany ciepłomierzy na ciepłomierze z legalizacją stanowiące własność Spółki, a w okresie VIII-XI 2001r. w węzłach stanowiących jej własność, w tym w węzłach w budynkach Spółdzielni zainstalowała opisywane w trakcie prowadzonego postępowania urządzenia automatyki [k. 297].

Z tych też powodów zarzut odnoszący się do legalizacji posiadanych przez Spółkę przyrządów pomiarowych uznać należy za bezpodstawny.

Ponadto, w ocenie organu antymonopolowego, przedmiotowy spór nie może być rozpatrywany na gruncie ustawy o ochronie [...], bowiem dotyczy on wzajemnych rozliczeń i wynikłych stąd roszczeń. Indywidualny konflikt pomiędzy dostawcą a odbiorcą ciepła nie ma charakteru sprawy antymonopolowej.

Wnioskodawczyni nie wykazała ani nie udowodniła w żaden sposób, aby działaniami skarżonej Spółki dotknięty został ogół, a przynajmniej znacząca część, występujących po stronie popytu, uczestników rynku relewantnego. O indywidualnym charakterze sprawy świadczy chociażby fakt, że sygnalizowany konflikt dotyczy wyłącznie dostawcy i odbiorcy ciepła i nie jest wyznacznikiem charakteryzującym całość stosunków i relacji zachodzących na tym rynku. Prezes UOKiK nie jest powołany, ani nie ma kompetencji do rozstrzygania cywilnoprawnych sporów o charakterze indywidualnym, nawet wówczas gdy jedną ze stron jest przedsiębiorca posiadający kwalifikowaną pozycję na rynku (por. wyroki Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego: sygn. akt XVII Ama 82/00 z 28 maja 2001r.; sygn. akt XVII Ama 87/00 z dnia 27 czerwca 2001r.; sygn. akt XVII Ama 92/00 z dnia 27 czerwca 2001r. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2001r., sygn. akt I CKN 1217/98). Takiej oceny w przedmiocie sporu może dokonywać nie Prezes UOKiK a wyłącznie, w wyroku, sąd powszechny. Jak na to wskazuje praktyka, sprawy o podobnym charakterze są rozstrzygane na tej właśnie drodze (por. wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 7 stycznia 2000 r., sygn. akt IC/624/98). Dlatego też nie ma żadnych przeszkód, aby Wnioskodawczyni, która uznawszy, iż doszło do naruszenia jej praw, dochodziła roszczeń przed właściwym sądem powszechnym.

Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia również jasno sformułowany, nadrzędny cel ustawy o ochronie [...]. Ustawa, zgodnie z zapisem art. 1, określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej **w interesie publicznym** [podkr. UOKiK] ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Publicznoprawny charakter prawa antymonopolowego wskazuje, że nie wszystkie zachowania przedsiębiorcy, nawet formalnie podlegające literze tego aktu prawnego, uzasadniają uruchomienie jego instrumentów. Celem ustawy nie jest bowiem bezpośrednia ochrona praw podmiotowych uczestników rynku dotkniętych działaniami, które zakłócają lub zniekształcają wolną grę rynkową.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie: Od decyzji niniejszej przysługuje stronie prawo odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego, za pośrednictwem niniejszej Delegatury, w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Otrzymuje:

1. Spółdzielnia Mieszkaniowa
Lokatorsko-Własnościowa
ul. Majkowskiego 2
84-100 Puck

2. Pucka Gospodarka Komunalna Sp. z o.o.
ul. Zamkowa 6
84-100 Puck

3. a/a